

IPUINAK

BEN ALI, DIRU GOSE

Ben Ali, jakintsu bezain diruzalea zan.

Orregatik bere auzokoak, dirua beste amesik ez ebalako, "DIRU GOSE" esaten eutsoen.

"Dioruak egiten dau zoriontsu",
esaten eban sarri Ben Alik...

Jakintsu zan ezkerro, autsez betetako Ejiptoko artxibozar batean, papiro zar-zar bat aurkitu eban.

Faraonen Piramidetako plano "Gutziz Sekreto" bat ikusten zan papiro tximur aretan.

Ben Alik ba ekian, piramiden barruan, antziñateko Faraonen "momiak" egozala gordeta, urrezko jantzi, arma, ontzi, edergaillu, diru eta beste olako gauza eder urrezkoekin pillatura.

Plano aretan argi ikusten zan, non egoan piramiden sarrera ezkutua, nondik norakoak ziran lurpean egozan arrizko galeriak.

Non aurkitzen zan, azkenez, Faraonen urrezko momia.

Zazpi gameillu prestatu ebazan Ben Alik, euren otzarakin, eta bata bestearen buztanari errezkadan lotuz, iñok ez ikusteko, gauerdian, ixil-ixilean, piramidetako bidea artu eban.

Amaikaxo egun luze basamortuan zear egin ondoren, eguzkia goian, eta ondartza kiskalgarria bean, piramidetara eldu zan, azkenean.

Gameilluak piramide aurrean itzita, pozez beterik, planoak gidari, piramide sabelera sartu zan.

Argi zuzia eskuetan, ikaragarrizko galeria estu luzeak igaro ondoren... an, azkenean, piramide biotzean, Faraonen ilobia aurkitu eban. An ikusi ebana ikusita, Ben Alik burua galdu bear eban!

Arrizko gela erdian Faraonen momia egoan, urrez estalduta, eta aren inguruan lurrean, armak, ontziak, diruak, edergailluak... dan danak urrezkoak... Urre gorrizkoak!!!

Tokia illuna izan arren, urrearen diztiraz,
eguerdi argia zala ematen eban.

Ben Aliren urre-gosea, oraintxe bai asea!!!

Zorroak arin-arin urrez bete zituan, eta lepoan artuta, pozaren pozez, biotza pil-pil, kanpora urten zan.

Baina, zer arraio?

Non dagoz nire gameilluak?

Ben Aliren gameilluak, bere nagusiaren urre goserik ez, eta alde egin eben...

Orain bakarrik zer egin?

Iñoren laguntzarik ezin.

Gaua etorri zan, eta Ben Alik afaririk ez.

Urrengo goizean eguzkia berotzen asi zan, eta zer edanik ez.

Gosea, egarria eta bakartadea,
bata ez bestea baiño obea.

Ben Aliren begiak asi ziran zorabiatzen, eta gorputza makaltzen. Urre zorroen gaiñean jesarrita, urrutira begira jarri zan, iñondik ifiongo laguntzarik etorriko eta jakon, itxaropenean.

Alako batean, beduino pobre bat ikusi eban kantu eta txistu, gameillu makal baten gaiñean, beragana etorten.

Salbatuta egoan.

—"Egun on, gizon", agurtu eban pozik Ben Alik.

—"Baita zuri be, Jaun dotore", erantzun eutsan gameillu gaiñekoak.

—"Edateko zerbait ba-dozu? Egarriak itoten nau".

Beduino pobreak urrezko zorroai begiratu ondoren:

—Bai, Jauna... baiña desertuan ura, urrea da.

—Baiña nik ez daukat urrerik, zuri emotekorik.

—Ala bada nik be ez urik, edatekorik.

Ben Ali jakintsuak beduino pobreak ura kendu gura eutsan, ala bearrez, baiña indarririk ez.

— Emoidazu ogi zati bat jateko, mesedez, ilten nago-ta gosez.

—Nire lagun, jokatu daigun bardinbidez:

Nik zuri ogia eta zuk niri urrea.

—Baiña nik ez daukat urrerik.

—Ala bada nik be ez ogirik.

Eta beduino pobrea, bere gameillu makal gaiñean, kantuan eta txistuka, aurrera joan zan.

Eta Ben Ali aberatsa, bere urrezko zorro gaiñean, gosez eta egarriz, bere zekenkariagatik, il zan.

Egia bazan, ez bazan, niri olakorik ez esan.

GOIKOETXEA'TAR INAKI